

SIEGFRIED:

Noen betraktninger omkring professor Loocks Quisling-bok

II. QUISLING OG OPPTAKTEN TIL 9. APRIL 1940

Professor Skodvin farer som en skyttel også gjennom Loocks historiske vev.

Vi ga i forrige nummer uttrykk for en del alminnelige betraktninger i forbindelse med den tyske professor Loocks bok om «Quisling, Rosenberg og Terboven» og slo fast at iallfall når det gjelder den norske side av bildet var det lite eller intet nytt Loock hadde å legge frem. Det var den gamle autoriserte versjon vi ble servert på, noe som kanskje ikke er så merkelig ettersom det også her var professor Skodvin og hans krets som opererte bak kulissene som «rådgivere».

Heller ikke når det gjelder den tyske side av bildet, d.v.s. hva det egentlig var som foregikk og eventuelt ble avtalt under Quislings be-

søk i Berlin i desember 1939, blir man nevneverdig kloke av det professor Loock legger frem. Det er åpenbart at det er noe som ikke stemmer i historien, uttalelsene fra de forskjellige deltagere er høyst motstridende og lar seg vanskelig forene.

Ralph Hewins har som kjent sin egen versjon av det som hendte. Han hevder at tanken om et kup i Norge fra Quislings side bare var rosenbergske fantasier og at de da også straks ble avvist av Hitler. Både Rosenberg og hans representant Scheidt — samt admiral Raeder — gjorde bruk av Quisling for å mele sin egen kake og la noe annet i Quislings uttalelser enn det han sa og mente.

Vi må ærlig si at vi synes det er vanskelig å forsvare denne versjon mot de tyske dokumenter som er lagt frem, bl. a. også i denne boken av professor Loock. Vi har da også tidligere hevdet at etter vår oppfatning lekte Quisling virkelig med tanken om et statskup hvis det ble åpenbart at de norske myndigheter i hemmelighet hadde truffet avtale med England om en britisk okkupasjon av Norge. Han følte seg overbevist om at så var tilfelle. Når han spesielt fryktet hva en slik britisk okkupasjon kunne føre til for Norge, så var det naturligvis Polens skjebne han hadde i tankene. Han var i motsetning til de avgjørende norske militære og sivile myndigheter klar over Tysklands militære slagkraft og at Englands flåte, som man stolte på, ikke kunne beskytte oss mot de tyske mottiltak som selvsagt ville komme, og som igjen ville utløse sovjetiske aksjoner nordpå.

Når det spesielt gjaldt den moralske berettigelse av et kup, så var det ellers ikke bare fedrelandets farlige stilling han tenkte på, men han så også på både storting og regjering som illegale etter at stortinget ulovlig hadde forlenget sin egen funksjonstid og altså ikke lenger representerte folkets lovlig valgte organer. Dette hadde han jo offentlig gitt uttrykk for gang på gang, og han hadde forsøkt å få Kongen

til å gripe inn for å skape det han mente var lovlige forhold igjen.

På den annen side synes det klart også etter Loocks nye dokumentasjon at den virkelige bakgrunn for Quislings samtale med tyske ledere først og fremst var hans bestrebelser for å få avsluttet krigen mellom de germanske broderfolk England og Tyskland. Hewins har klarlagt at Prytz på vegne av Quisling virket for dette formål i London på denne tid og selv sa jo Quisling i rettsaken dette om sin Berlinreise (s. 64 i «Straffesak»):

«— jeg hadde med et brev fra parlamentsmedlemmer i England

og en anmodning fra en gruppe i England om å fortsette vårt arbeid. Det var hovedgrunnen. Jeg ville også ta opp det finske spørsmål. Jeg arbeidet i stillhet med det finske spørsmål og motarbeidet den tendens som var i Norge (Forts. side 6)

Det var et sorgelig par som ledet Norge i de skjebnesvangre måneder i 1940, statsminister Nygaardsvold og utenriksminister Koht. Men i all sin forvirrede tåpelighet hadde Koht den gode side at han i adskillig grad var sannferdig. Alexander Lange skriver om dette på side 5.

Svenskene ville ha Nord-Norge i 1940!

Oppsiktsvekkende påstand av tysk forfatter

Norsk skoddeskrivning om den ustanselige krig, som i realiteten — allerhøyst — besto i spredte fektninger fra 9. april til 10. juni 1940 råder enn grunnen til innenriksk bruk. —

Den historiske sannhet er farlig for den herskende klikk og skyes av denne som pesten, som man ser. Det er nødvendig for dem som på topplan skal leve av kaka etter «krigen» at urvelgeren og skattebetaleren Ola nordmann ikke oppdager den offisielle svindel.

Henrik Ibsen har fortalt at løgnen må balsameres for at ikke Ola's sarte sinn skal

bøyes i stingende sværmod. De onde opplysninger vil hans avkom måtte tåle, men da er svindlerne kommet i jorden som samfunnets støtter. —

Kort som viser faktiske og historiske sannheter er allerede lagt på bordet av ukorrumperte forskere. Saken er biff som man sier i Norge. La det ikke bli biff av svindlerne! Den er ikke velsmakende og vil ytterligere senke rikets på forhånd allerede belastede anseelse og kredit, når det internasjonalt skal lånes til lønninger av en ny hær av nulliteter. — Eller til transport av hele Norges be-

ET ANNET MØRKT KAPITEL i tillegg til de bestialske drap man kalte «likvideringer» var alle de dødsfall og selvmord som fulgte i kjølvannet på den nådeløse forfølgelse og mishandling av NS-folk som man satte igang ved «befrielsen». Vi bringer en første artikkel i en ny serie på side 5, hvor forøvrig en innsender har noen bemerkninger å gjøre til vår artikkel om Quisling og hans syn på Europas samling.

PÅ UNGDOMSSIDEN bringer vi bl. a. en fortsettelse av artikkelen av den amerikanske nasjonalsosialistiske leder sammen med annet godt stoff.

HENDELSENE I VIETNAM er emnet for «I brennpunktet» denne gang, og i Lederen behandles den stigende bølge av vold og brutalitet som brer seg mere og mere etter at verdenskrigens seierherrer hadde lovet verden fred og sikkerhet bare man fikk hasen på Adolf Hitler. Se side 2 og 3.

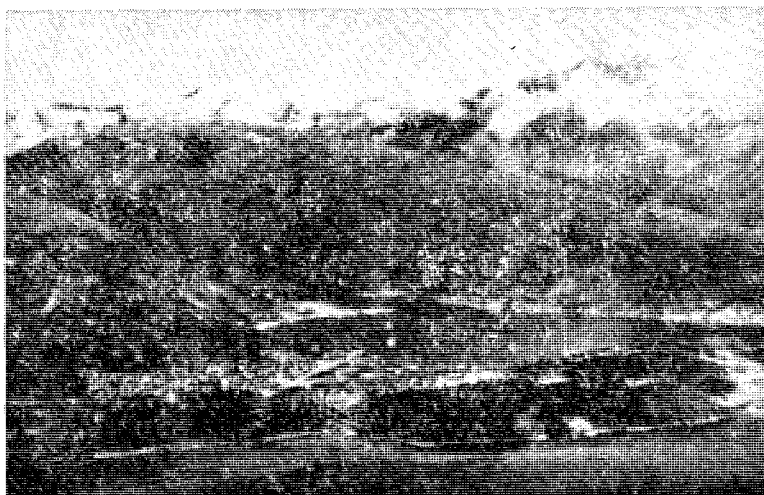
folkning til Oslo og Østlandet. —

Er nedenstående uriktig, eller er det et lite bidrag til den historiske sannhet?

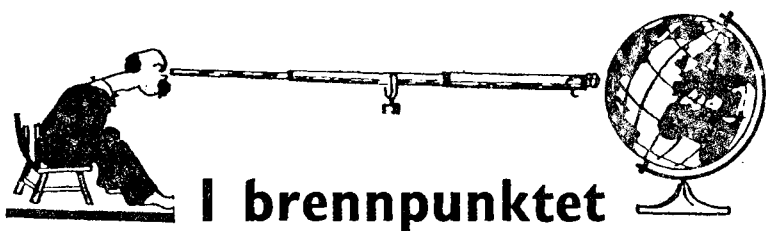
Vi leser i boken — «Die Männer von Narvik — das grosse Abenteuer in der Arktis» av Karl Springenschmid, (Forts. side 2)

Var Rosenberg opphavs mannen til planen om et kup i Norge hvis britisk invasjon truet?

Ville Sverige sikre seg Narvik i 1940?

I brennpunktet

Interessen i den siste tid har naturligvis samlet seg om de siste hendelser i forbindelse med Vietnamkrigen: Nordvietnams storstilte offensiv mot Sørvietnam, hovedsakelig via nabolandene Laos og Kambodsja, og president Nixons svar med minelegging av farvannene utenfor Nordvietnam og intensiv bombing av alle tilførselsveier.

Ingen kan beskyldes oss for å nære noen begeistring for den hodeløse utenrikspolitikk som et USA i strid med seg selv har prestert siden annen verdenskrig — og for den saks skyld naturligvis enda mindre da det fremprovoserte annen verdenskrig og slapp Sovjetsamveldet løs på Europa. Vi har også gitt uttrykk for at det vel er sterke nasjonale strømninger mere enn kommunisme som er bakgrunnen for striden i Vietnam og at den korrupte regjering i Sørvietnam nok ikke er noe særlig å samle på. Når nå imidlertid situasjonen er den at Nixons demokratiske forgjengere — og den samlede norske dagspresses kjælebarn — engasjerte USA så sterkt i striden at hele dets prestisje, ikke bare i Asia men over den ganske verden, stod på spill, så får man da i all rettferds navn se på det Nixon nå har foretatt seg uten ideologiske briller av hva art de nå enn måtte være.

USA er jo bundet av sine forpliktelser ifølge SEATO-avtalen til å forsvare Sør-Vietnam mot angrep på samme måte som når det for eksempel gjelder NATO-partneren Norge. Riktignok tar ikke en supermakt som USA smålige hensyn til allierte når det gjelder å vareta egne interesser, jfr. Formosa, og det ville vel heller ikke ta 2 øre for å svike Sørvietnam, men her er det altså prestisjen som står på spill. Nixon har faktisk avvirket storparten av det amerikanske engasjement i Vietnam og har fortvilet søkt etter en ordning slik at det kan trekke seg ut av det hele uten å miste mere enn halve ansiktet.

Så opplever man da dette at midt under disse bestrebelsene på å finne en fredelig løsning, setter Nordvietnam, utstyrt med en overflod av de aller nyeste våpen fra Sovjetsamveldet, igang en kjempeoffensiv, som ikke bare truer med å bringe hele

Sørvietnam til fall, men også betyr en alvorlig fare for resten av de amerikanske tropper i Sørvietnam. Og i dette angrep misbruker det som før nabolandene uten smålige hensyn.

Selv om den norske regjering med den forvrøvlede Cappelen i spissen, og støttet av den norske presse, forsøker å blande kortene og angriper sin støtte og allierte USA fordi det i denne situasjon føler seg tvunget til å foreta noe drastisk, så endrer jo ikke det den faktiske situasjon. Det er ikke det USA, som forsvarer seg og sin SEATO-allierte Sørvietnam ved å minelegge farvannene utenfor Nordvietnam for å stanse forsyningene til de angripende tropper, som er angriperen som «setter verdensfreden i fare», men tvertimot de nordvietnamesiske angriperer med Sovjetsamveldet som bakspiller. At det så i forbindelse med den krig Nordvietnam nå selv har satt igang igjen også må omkomme sivile nordvietnamesere sier seg selv, og det aksepterte man jo både med glede og begeistring dengang vestmaktene lot bombene regne over tyske byer i annen verdenskrig. Og når alt kommer til alt, så har vel selve den nordvietnamesiske offensiv kostet flere sivile livet enn den amerikanske gjengjeldelse.

Når Norge og norske myndigheter her oppkaster seg til en slags moralsk dommer over den krigsinnsats USA nå er tvunget til mot sin vilje, så er det bare blankt hykleri. Vil man da ikke kreve at USA skal oppfylle sine forpliktelser overfor Norge som NATO-medlem hvis det skulle bli aktuelt, og det uansett om folk rundt i verden synes like ilde om den norske regjering som Cappelen synes om den sørvietnamesiske?

Nå kan man naturligvis i denne forbindelse undre seg noe over at Sørvietnam med den amerikanske støtte det fremdeles får, selvom amerikanske tropper ikke direkte deltar i kamphandlingene lenger, synes å klare seg så dårlig mot Nordvietnam. Noe av sannheten er vel at USA har holdt tilbake sine mere moderne våpen i den materielle hjelp det har ydet sine allierte, (mens det ikke har vist slik tilbakeholdenhet når det gjelder Israel) mens Sovjetsamveldet på sin side tydeligvis ikke har

Dødsfall

Bonde Erik Wollebæk på Østre Skjerden i Stange er død, 77 år gammel. Dermed har Stange mistet en av sine beste menn.

Gjennom et langt og rikt virke som bonde på Skjerden ble han en kjent og aktet mann i Stange og distriktet omkring. Foruten å være en dyktig bonde, var Wollebæk kjent over hele Østlandet for sin interesse for travsporten, og han drev stort med hest. Foruten at han eide hester med gode navn sjøl, hadde han også en rekke hester i pensjon. Såvel gården som interessen og virket for hester og travsport er overtatt av hans sønn.

Det var ikke bare for sin dyktighet Wollebæk var en aktet mann. Hans høyreiste holdning og hans edle sinnelag gjorde ham til en meget god venn og nabo. I krigens hårde dager måtte han påta seg det tunge verv som ordfører i Stange, fordi han var den mannen som man fant best skikket til å bekle den stillingen. Han satte seg i respekt den gangen, han inngjød også respekt i årene etter krigen. Vi tror neppe han kan gis bedre ettermæle enn den karakteristikk som han fikk i Sør-Hedmark herredsrett da han sto til doms for sin holdning under krigen. I domspremissene heter det nemlig: «Retten har i skjerpene retning tatt hensyn til Wollebæks redelighet, ærlighet og ubestikkelighet, og at han hadde stått som et lysende eksempel for sin sambygd både som menneske og gårdbruker.» K.

vært så tilbakeholdende. Og har Sørvietnam amerikanske militære rådgivere, så har jo Nordvietnam sine sovjetiske.

Og her kan vi vel passende komme tilbake til det vi startet med: USA's hodeløse utenrikspolitikk. For hvorfor i all verden gjorde ikke USA med sin «jøde i kjelleren» det man nå gjør for år siden? Da hadde vietnamspørsmålet forlenget vært løst og da hadde man spart alle de verdier og alle de menneskeliv som den amerikanske unnfalighet og ubesluttsomhet har kostet.

Vi vet ikke hvorledes det går med USA's blokeringsoffensiv mot den nordvietnamesiske nye angrepskrig. Når dette skrives er det ingen avgjørelse å øyne. Men etter- som Sovjetsamveldet synes å avfinne seg med at USA nå reiser bust og lar Nixonbesøket gå etter programmet, så tar vi det som en bekreftelse på at vi hadde rett da vi i en tidligere artikkel slo fast at Sovjetsamveldet nå

Svenskene ville — —

(forts. fra side 1)

Leopold Stocker Verlag — Graz und Stuttgart, side 134 (oversatt av oss):

«Da Narvik 9. april var blitt besatt av tyske tropper, kom den svenske sendemann i Berlin, Riechert, innom statssekretær i Utenriksdepartementet, Freiherr von Weizsäcker og foreslo ham på behørig måte også fra tysk side militært å rømme Nord-Norge og la det besette av svenske tropper, på en måte som første trinn til et nøytralt — det burde vel heller hete svensk Nord-Norge, som skulle rekke fra Sørfold til Kirkenes, en løsning hvor gjennom Sverige endelig kunne få de efterlengtede isfri havner ved Nordatlanten. Selv om dette ønske, som fra tysk side bare ble tatt til etterretning uten at man tok stilling til det, ble illusorisk gjennom resultatet av krigen, forblir denne hemmeligholdte diplomatiske aksjon fra Sverige — med malmhavnen Narvik som pris for svensk nøytralitet — dog interessant for det alminnelige spill om Narvik.»

Så vidt oberstløytnant og deltager i Narvik-affæren Karl Springenschmid. Dette er jo en ganske oppsiktsvekkende påstand hvis riktighet vi ikke her skal ta standpunkt til. Vi har jo hørt om en aksjon fra Nygaardsvoldregjeringens side 1940 på å trekke Sverige inn som en buffertmakt mellom det tyskokkuperte Sør-Norge og et kongelig norsk Nord-Norge, men det den tyske forfatter henviser til er jo en svensk aksjon allerede i april dagene 1940.

Nygaardsvoldregjeringens forslag av 3. juni 1940 til en minnelig overenskomst med Tyskland gjennom den svenske utenriksminister er i major Kjelstrups bok «Den norske kapitulasjon ved forsvarrets overkommando den 10. juni 1940» (side 55) gjengitt slik:

«Med det formål å spare Nord-Norge for krigsødelegelser er den norske regjering og den tyske blitt enige om:

1) Der blir avtalt en grense mellom den del av Norge,

som den tyske regjering i denne stund har makt over og den del, som den norske regjering fremdeles i denne stund har under sin ledelse.

2) Nordafor denne grense blir alle hærstyrker (hær, luftvåpen, flåte) fra noen av de krigførende makter utenfor Norge trukket tilbake. Den norske regjering påtar seg å få tilsagn fra vestmaktene om at de for sin del vil sette denne tilbaketrekning i verk.

3) Den tyske riksregjering lover at den ikke skal gjøre noe krigstiltak mot den del av Norge som ligger nord for den nevnte grense, og den norske regjering lover det samme for landet sør for grensen.

Som betryggelse for at denne avtale vil bli holdt, vil de to parter be den svenske regjering om å legge en hærstyrke på begge sider av denne grense og særlig i byen Narvik.

5) Grensen trekkes i overensstemmelse med den militære situasjon i dag med unntagelse av stillingen i Narvik og Ofoten. Grenselinjen kommer da til å følge fjorden Sørfolda og går fra bunnen av denne rett øst til den svenske grense.»

★

Kjelstrup tilføyer:

«Ifølge pkt. 2 må dette forslag på forhånd ha vært godkjent av den britiske regjering og dens allierte. Forslaget forutsetter medvirkning av den svenske regjering som forøvrig var primus motor i saken.

Av pkt. 3 fremgår at den norske regjering var villig til å fraskrive seg enhver rett til å delta for gjenerobring av den besatte del av Norge.»

A.L.

REDAKTØR MELSOM ER BORTREIST

i juni måned og redaktør Alexander Lange er ansvarlig for de to siste numre før vi tar den vanlige sommerstansen fra 1. juli til midt i august. Brev til redaksjonen må i denne tid ikke adresseres til Melsom personlig.

ALT I MALING OG TAPETSERING

utføres av selvarbeidende mester, også sprøytemaling av driftsbygninger, bølgeblikk og lignende — Mrk.: Den lengste erfaring i sprøytemaling. — Forhåndspris!

Arne Lillehagen

7160 Bjugn — Tlf. Trondheim 27 669

Politicus

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Den onde sed spirer

Vi skulle få fred og sikkerhet og ordnede forhold, lovet seierherrene i annen verdenskrig oss og den ganske verden, bare man fikk hasen på opphavet til all vold og all krig: Adolf Hitler med samt hans fordervelige lære.

Senere har vi så å si vasset i vold og brutalitet, krig og drap, opprør og samfundsoppløsning. Så det var kanskje et feilaktig svin man slaktet også denne gang?

Vi synes nok noen og hver må bli en smule betenkt ansikt til ansikt med det man nå opplever og at de må trekke visse sammenligninger for eksempel mellom den eksemplariske ungdom som befolket Hitlers rike og de skittenferdige, opprørske narkotikavrak som later til å være målestokken for en normal ungdom av idag.

Vold og brutalitet brer seg. En kan ikke lenger bevege seg trygt på offentlige steder i Norges land. Politiet har så å si gitt opp og ofrer seg nå vesentlig for å sette røde lapper på feilparkerte biler. Og denne politimester Gjerde, som for ikke så lenge siden doserte at en politimanns plikt var å la seg spytte på av ungdommelig og eldre pøbel, har nå tydeligvis kommet på andre tanker. Dog ikke slik naturligvis at denne gode og lydige demokrat ber politiet gjøre det eneste som nytter, å sette hårdt mot hårdt, nei, han beskylder osloborgerne for å være feige fordi de ikke bistår politiet når pøbelen går løs på det!

Som naturlig kan være har disse uttalelser vakt ny indignasjon mot den uheldige politimester. Innsendere i dagspressen peker på at det ikke er rart osloborgerne ikke blander seg opp i slagsmål og bråk, enten det så er mellom politi og pøbel eller når det gjelder overfall de måtte bli vitne til, ettersom mange av Gjerdens politifolk selv ikke tør «gå ved undergrunnsbanen i Oslo». Ja politiet selv «greier jo ikke engang rydde opp i Studenterlunden og Slottsparken.»

Her har naturligvis i første rekke dagspressen med DAGBLADET i spissen sitt store ansvar for utviklingen. Hvis politiet foretar seg bare litt av det som var en selvfølge før krigen, så kaster jo pressen seg over det med bitre bebreidelser. En må endelig ikke bruke vold mot voldsforbrytere, man må ikke sette ungdommelig pøbel på plass i skolestuene, og en må ikke følge skriftens ord om å tukte sin sønn. Resultatet av dette vrøvl som de venstre-radikale har fått trumfet gjennom, sammen med dette at åpenbare fyllicker skal få fritt spillerom til sine eksesser på offentlig sted, demonstreres for oss daglig nå.

Ellers vil vi jo gjerne peke på at også her ser man de sorgelige frukter av det som hendte under okkupasjonen og som senere stadig forherliges i skrift og tale. Det var under okkupasjonen man begynte med å slippe mordere løs på folk uten at man senere våget å kikke dem i kortene. Det var under okkupasjonen man lærte folk opp til ikke å yde hjelp til mishandlede og sårede av «patriotiske» grunner. Det er denne onde sed som spirer nå.

Og, la oss i denne forbindelse også nevne en annen ting. Nå klages det over at den israelske sjørøver Moshe Dayan misbrukte Røde Kors-merket da han lot storme et fly som arabere hadde kapret. Norsk presse våger seg pussig nok ikke på å forsvare slikt misbruk, skjønt den jo nå i tredve år har forherliget det da det skjedde på norsk jord. Isteden nøyer man seg med å støtte opp om Dayans påstand om at man ikke misbrukte merket.

Det er vel egentlig ikke nødvendig overfor dette blads lesere å forklare nærmere hva vi mener med at Røde Kors-

Hva med dette, herr Skodvin?

I en bokanmeldelse i Aftenposten skriver Per Lønning dette, som vi synes professor Skodvin med flere bør tygge litt på:

«Til hvilken grad er det berettiget for en historiker å legge en bestemt tese til grunn for sitt arbeide og derfor oppsøke, isolere og magasinere data som kan støtte opp om tesen, under hårdhendt tilsidesettelse av alt materiale som ville komplisere hans entydige, forhåndsfattede konklusjon? Er en «kritisk» gjennomgåelse av et bestemt område innenfor historien det samme som en øyet jakt på bestemte feil hos vedkommende personer og institusjoner? Meg bekjent betyr ordet «kritisk» — det greske «kritikos» — en fordomsfri innstilling — rede til å registrere og til å skjelne mellom ulike sider ved en sak og mellom ulike egenskaper hos en person.»

En skulle faktisk tro at Lønning her skrev om noe ganske annet enn om en kirkehistorisk bok. Kanskje han tenkte på noe annet — eller kanskje noen?

Generaladmiral Hermann Boehm død

En ekte norgesvenn, generaladmiral Hermann Boehm er død, 88 år gammel. Den tyske National-Zeitung skriver om ham at «den høyt fortjente og utmerkede offiser var i annen verdenskrig først flåtesjef i krigsmarinen, senere kommanderende admiral i Norge. En av hans hovedoppgaver lå i å forstyrre de allierte konvoier til Murmansk. Som tapper soldat og rakrygget tysker og sjøstrateg av rang beholder generaladmiralen i tysk marinerhistorie en fremragende plass.»

Til dette bør vi vel for egen regning kunne tilføye at admiral Boehm også var en sann norgesvenn og en god hjelper for Quisling i hans kamp mot Terboven og for virkelig norsk selvstendighet i et kommende storger-

merket ble misbrukt i Norge under okkupasjonen, men la oss likevel slå fast at sykehus ble benyttet til illegal virksomhet, at pasienters liv og sikkerhet dermed ble satt i fare — forøvrig i god samklang med at prester velsignet voldshandlinger og drap. Og alt dette forherliger man altså den dag idag istedenfor å angre.

Slikt foregikk kanskje også i andre «demokratiske» land, så det er ikke rart at det i verden av idag vokser stiletter for aks, for å tale med Henrik Ibsen.

Også et forsvar for Quisling

Den evige tilsverting av den døde Quisling, som har fått en ny oppblussing i forbindelse med omtalen av boken til den tyske skodvineleven Looock synes nå å stikke mange mennesker langt ut av halsen, uansett hvilket standpunkt de ellers har til hans politiske syn. På Arbeiderbladets MOM-side leser vi således dette innlegget fra Trygve Soelberg:

Det er ikke greit å være skurker i historiebøker.

Jeg kan ikke riktig like at man vil gjøre dem verre enn de vitterlig var. Det kan være ille nok når de skal gjøres bedre.

Den norske historiker Magne Skodvin roser en bok for dens utmerkede saklighet, og det er godt mulig at den tyske historiker Hans-Dietrich Looock nylig oversatte bok er saklig. Men når man i en artikkel i Arbeiderbladet (11. april) av Svein Andreassen om boken finner i en orienterende overskrift dette: «Vidkun Quisling stilte seg til rådighet for hvem som helst når han fant det fordelaktig for seg selv», — da synes jeg det går for vidt.

Det skal ikke stort til for å motbevise denne freidige, nedsettende påstand. Det er bare å tenke tilbake på Nasjonal Samlings dundrende nederlag i 1933 og 1936, altså noen år før Quislings forbindelse med tyske ledere. Ingen kan vel nekte for at den minst fordelaktige lederstilling i Norge da — den var besatt av og ble forsvart av nettopp Vidkun Quisling.

Lite fordelaktig måtte han nok også se sin stilling i de siste krigsårene. Men trakk han seg tilbake for det?

Det var dessverre ikke sin egen fordel denne landsforræder tenkte mest på . . . det var landets. Hans kampprogram var dette:

Det Norge engang var, det må det atter vorde. Altså med Grønland og Færøyene, kanskje til og med Jämtland og Härjedalen . . . og Skodvin vet hva. Også derfor den mildelst talt tåpelige allianse med Tyskland, de tyske lederne, Norge, Norge über alles. Det kunne vært hans valgspørsmål i tilsynelatende likhet med Haakon den 7. des alt for Norge.

mansk forbund. Den meget omtalte tyske professor Looock har også beskjeftiget seg med admiral Boehm i sin bok om Quisling, Rosenberg og Terboven og fremstiller ham nærmest som en mann som av opportunistiske grunner støttet Quisling da han forstod at Raeder gjorde det. Hvor misvisende denne fremstilling er, vil fremgå av den bok generaladmiral Boehm skrev etter krigen og som kom i norsk oversettelse på Store Bjørn forlag under titlen «Norge mellom England og Tyskland».

Quisling hadde fått nasjonalfølelsen på hjernen — som Hitler og enkelte andre tvilsomme størrelser i vår verdens historie.

Han trodde tydeligvis på sitt tvilsomme kall som fedrelandets frelser. Lik Hitler på sitt som verdens. Hitler som lik Stalin beskyldte de fleste av sine motstandere i folket for å være forrædere mens han selv forrådde all menneskelighet.

Så langt gikk ikke Quisling. Jo mer strålende mektig målet jo mørkere, mer morderiske, ble midlene.

Kan hende består historien mest av forførelse og forførelse. Stakkars Quisling.

Hjemmefrontledelsen inn for Romaunionen!

AFTENPOSTEN nekter seg intet i den innbitte kamp for Romaunionen. Forleden leste vi dette i bladet:

«Alle de gjenlevende medlemmer av Hjemmefrontens ledelse under siste krig er positivt innstilt til norsk medlemskap i EF, opplyser Sosialistisk Perspektiv i sitt siste nummer. På bakgrunn av den agitasjonen som føres om «tap av nasjonal sjølråderett» og om «salg av Norge», er dette en interessant opplysning, mener tidsskriftet. Det var disse mennesker som sto i spissen for vår nasjonale kamp mot nazi-okkupasjonen under den siste verdenskrig.

Er det overhodet tenkelig at alle disse mennesker, som med livet som innsats i sin tid ledet vår kamp for nasjonal frihet, i dag skulle gå inn for nasjonal selvoppgivelse, slik EF-motstanderne hevder? Svaret gir seg selv, mener Sosialistisk Perspektiv.

Hjemmefrontens ledelse fra frigjøringen er bl. a. h.r.adv. Sven Arntzen, Frank Hansen, mangeårig sekretær i Jern og metallarbeiderforbundet, Jens Chr. Hauge, to ganger med i Gerhardsens regjeringer, historikeren Magnus Jensen, biskop Alex Johnson, lærer Kaare Norum, og gårdbruker Ole Rømer Sandberg.»

*

For egen regning kunne vi kanskje tilføye at denne hjemmefrontledelsens oppmarsj bak Romaunionen nok kan gjøre vaklende tidligere NS-medlemmer adskilleg betenkte. De navn Aftenposten nevner med slik stolthet vekker ikke annet enn ulyst hos oss, deres ofre fra dengang.

Og man bør vel også tale litt stille om denne ledelsens kamp «med livet som innsats». Det var nå vel helst deres unge redskaper som gjorde den innsatsen, mens de selv satt temmelig trygt. Såvidt vi vet var det ingen av denne ledelsen som mistet livet.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Nytelsessamfunnet

Av alle velferdssamfunnets plager er det én sykdom som er lite påaktet, men som likevel må anses for å være alvorlig og ha alvorlige konsekvenser. Det det her siktes til er den akutte nytelsesyke vårt samfunn lider under.

Den gir seg mange utslag, og skaper usunne livsmiljøer med tilhørende vantrivsel, nervelidelser og status-jag. Hele livet, fra fødsel til død, skal gå med til å nyte. Skapende arbeide frister ingen, hvis ikke profitten er stor. F. eks. er mangelen på ungdom og «koner» i landbruket urovekkende stor. Slitet er hardt og fortjenesten gir liten anledning til å pleie nytelsesyken. Gårdsbruk nedlegges og folk flytter inn til — og rystes sammen i miljøsterile sovebyer.

Det ser ut til at nytelsessamfunnet har skapt en overdreven tro på evig velstand og fortsatt fremgangsrisk utvikling. Ut fra det vi vet idag, må man forstå at dette er et forvrengt livssyn. Jordens råstoffer og energiresurser er sterkt overbeholdt. På 70 år øket jordens ørkenområder med 15 % — og hvis man da legger til at vi om ca. 30 år vil bestå av syv milliarder mennesker på denne planet og at dette er minst tre ganger så mange som vi kan fø — kan vi se de uhyggelige realitetene bak troen på en evig velstand.

Dette er realiteter som de fleste kjenner til, men som de færreste er villige til å dra konsekvenser av.

Hvert år dør ca. 20 millioner av sult. Noe som har ført til gigantiske humanitære innsamlinger til mat og medisiner i den «rike» verden. I den verden som tror seg å leve i evig overflod og som ukritisk driver rovdrift på alle primære livsnødvendigheter, tilsynelatende uten tanke på kommende generasjoner.

I et nærsynt forsøk på å rense sin egen samvittighet overfor verdens fattige gir de smuler av sitt bord uten å forstå at de dermed rykker livsgrunnlaget vekk under seg. Når de snubler og faller vil de se at U-hjelpen førte til en aksellerende rov-

drift av ressursene — det ble for mange om «kaka».

Et angrep på U-hjelpen har lett for å bli sett på i et skjær av egoisme, men det er alvorlig fare for at en nær fremtid vil vise at det også er et utslag av naturlig selvpoppoldelsesdrift. En stans i U-hjelpen må selvsagt følges opp med en vilje til å senke vår egen kunstige levestandard og forberede oss på den eksistenskamp som må komme.

Idag høres dette absurd for mange — om 20—30 år står vi kanskje midt oppe i det — og da må f. eks. vårt

jordbruk stå mye sterkere rustet enn idag. Men dessverre går utviklingen den motsatte vei, og bare en mirakelkur kan helbrede nytelsesyken i tide. Våre politikere fører an i dansen rundt gullkalven og vi blir stadig stimulert med nye løfter om fortsatt utvikling og fremgang. «Dessert-generasjonen» krever og får!

Vår medisin kalles nasjonalisme. Det er en bitter medisin for alle nytelsesykmene demokrater, men de som nekter å svelge den må huske en ting — Deres sykdom er dødelig! E.R.H.

ERIK RUNE HANSEN:

Tredjegradsforhør i den østtyske by Wismar

Wismar virket som en gørr kjedelig by for sjøfolk på landlov, men takket være sin løsmunnethet under påvirkning av vodka kom «Byssen» ut for mer spenning enn han satte pris på. Han ble tatt med til brutalt gestapoforhør i øst-politiets hovedkvarter. Jeg vil understreke at hele historien er sann og selvpoppeld.

Landlov i Wismar

Dette hendte i januar 1968, da jeg var hjelpegutt ombord i M/S «Rindø». Vi gikk i Nordsjøfart, for det meste med olje. En av turene brakte oss til byen Wismar i Øst-Tyskland. Etter passkontroll og undersøkelse av lugarene kunne vi gå i land. Jeg gikk sammen med «Trikker'n» og vår belgiske byssegutt. Før vi kom ut av havneområdet måtte vi passere flere kontrollposter, hvor landgangsbeviset ble kontrollert, stemplet, underskrevet og kontrollert igjen. På den siste kontrollposten var det pengeveksling, og så bar det endelig ut i byen Wismar.

Klokken var 9 på kvelden. Byen var mørk og trist, alt virket grått og kjedelig. Vi fikk tiden til å gå med å besøke forskjellige restauranter og dansesteder, men fant snart ut at her var det stengt langt tidligere enn vi var vant med fra andre steder i Europa. Derfor gikk vi til «Internationaler Klub der Seeleute», hvor vi fikk oppgitt en restaurant som ikke skulle stenge før kl. 2. Navnet var «Haus der Kultur»,

og det var der det hele begynte.

«Byssen» blir løsmunnet

Vi hadde ikke sittet der lenge før to menn i en for oss ukjent uniform satte seg ned ved vårt bord. «Byssen», som hadde latt det bli litt for tett mellom vodkaene og som talte flytende tysk, syntes det var hyggelig og hadde snart en samtale i gang. Samtalen utviklet seg dessverre ikke like hyggelig da «Byssen» startet en heftig politisk diskusjon, som nådde sitt høydepunkt da han slo fast at alle kommunister var noen svin, og da han fortalte om sin tid i den belgiske marine hvor han var blitt sendt til Kongo. Og i Kongo, fortalte han, hadde han skutt slike . . .

«Trikker'n» og jeg gjorde et fortvilet forsøk på å få ham til å moderere sine uttrykk litt — for de blikk de to tyskerne vekslet under beretningen fra Kongo, og det vi hadde sett av politikkontroll, ga oss en følelse av at slike uttalelser ikke akkurat var bra for helsen. Snart etter unnskyldte den ene tyskeren seg og forsvant. «Byssen» reiste seg også, og på ustøe ben satte han kursen mot toalettet. Etter en kort stund kom han ut igjen, og da hendte det. To menn dukket opp på siden av ham. De smilte, og med et tilsynelatende vennlig, men bestemt grep førte de ham raskt ut døren.

Tyskeren ved vårt bord slo ut med armene i en spøke-

Amerika: En raseoppgave

II.

Den hvite manns land

Under renessansen og de store oppdagelser oppsto det omtrent på samme tid en liknende rasebosetning i Australia, New Zealand og Sør-Afrika. Amerika er således den hvite manns land, skapt av den hvite mann.

Man hører ofte innvendinger om at også den sorte mann var med å skape Amerika. Sant nok. Det kan ikke benektes.

Men hans rolle må sammenlignes med hester som trakk prærievogna eller muldyret som pløyet markene. De var også med å skape Amerika.

Men ingen av disse skapninger handlet ut fra sin egen fri vilje. De handlet under innflytelse av den hvite mann, som tok initiativ til å etablere en sivilisert ordening på dette kontinent. Å gi negeren borgerrett ville være like latterlig som å gi hester og muldyr borgerrettigheter.

Den grunnlovgivende forsamling anerkjente alt dette, da den nedtegnat Grunnloven. Som innledning i artikkel I, del II, erklærte forsamlingen at negeren var omtrent 3/5 av en person.

Faktum er at den sorte mann ble overflødig i vårt samfunn da oppfinnelsen av bomullsmaskinen kom. Det er også et faktum at Amerikas skjebne og storhet som nasjon utvilsomt er forbundet med det hvite folk som skapte det.

Hvis Amerika er sykt idag, betyr det bare at de hvite amerikanere har oversett sin store ariske arv, mens de samtidig har godtatt det faktum at deres samfunn og institusjoner kommer under fremmed innflytelse og dominans.

En av de største mytene vårt folk er blitt narret av, er den såkalte «smeltedigen». Idéen er at «røde og gule, sorte og hvite» alle antas å strebe etter det store amerikanske mål, nemlig en ubestemmelig og bastardisert befolkning. Noe som vil gagne jødene.

Heldigvis har den raseblandingen som har fremkommet som et resultat av dette giftige tøvet, vært ganske avgrenset.

Og her er adskillig forvirring blitt skapt. Selv om de fleste amerikanere har for-

(Forts. side 7)

full gest: «Alte Kameraden?» Han reiste seg, nikket og forsvant. «Trikker'n» og jeg satt igjen en smule desorientert og visste ikke hva vi skulle tro, men vi fant ut at vi fikk vente og se om han kom tilbake. Ca. kl. 2 ble vi bedt om å gå, og ingen «Byssen» hadde vi sett. Kl. 4 var vi ombord igjen. Vi gikk inn i messa og spurte etter «Byssen», men ingen hadde sett ham.

Men det gikk ikke lange tiden før vi så ham igjen. Han var blitt kastet ut av en bil ved vekslingskontrollen. Bilen hadde kjørt bort uten noen forklaring. Vaktene trodde han var full, og ringte til kaia og ba oss hente ham. Han lå på ryggen med alle klærne i filler. Hele ansiktet var fullt av blodutredelser, og begge øynene var klistret igjen. Vi fikk ham om bord, og en nøyere undersøkelse viste at ikke bare ansiktet, men også hele overkroppen var full av blå flekker og blodutredelser.

Utsatt for tredjegradsforhør

Han kom ganske snart til bevissthet, og dagen etter fikk vi hans historie. Han var ganske riktig blitt plukket opp av to menn og lempet inn i en bil. Deres vennlige fremferd til å begynne med, sammen med vodkaens innvirkning, hadde gjort at han ikke umaket seg med å protestere. Fra «Haus der Kultur» var han blitt kjørt

til et ukjent hus, hvor to andre menn ventet. Her ble motivet for bortførelsen gjort klart, — først i en kameratslig og vennlig tone. De ville ha ham til å fortelle litt mer om hva den belgiske marine gjorde i Kongo, og etterpå skulle han underskrive et papir de hadde gjort i stand til ham.

«Byssen» ble forbannet og ba om å bli kjørt tilbake, og det litt fort. Et antall sviende ørefiker gjorde plutselig alvorlig i situasjonen klart for ham, og vodkaens virkninger fortok seg i vesentlig grad. Etter hva han forsto var to av mennene russere, en tysker og en var polakk. Nå ble han lagt på ryggen oppe på et bord og spent fast med remmer, og «behandling» begynte. Det eneste han husket på en stund var lampen i taket som blendet ham. Han mente også at han ble truet med en sprøyte med luft som de skulle sette i en blodåre.

Så ble alt mørkt, og han husket ikke hva han hadde svart eller om han hadde underskrevet. Da han våknet igjen, lå han om bord.

*

At denne utrolige historien er sann, bekreftes delvis av det «Trikker'n» og jeg så, og det faktum at alle som så lesjonene mente at de ikke kunne være påført i en vanlig slåsskamp. Han måtte senere sykeavmønstre i Antwerpen.

ALEXANDER LANGE:

Halvdan Koht fryktet at dommen ble: «Røming og svik»

HISTORIKEREN VISSTE AT LØGN STÅR SEG IKKE PÅ LANG SIKT

Den som leser professor, utenriksminister Halvdan Koht ser straks at denne mann med et par sentrale fortellinger, dog har tatt patent på den noenlunde sanne skildring av samtids-begivenheter, i motsetning til mindre begavede politikere og «historikere» som åpenbart har trodd at en i samtiden behagelig løgn, omskrivning eller fortællelse alltid kan overleve! Dette har vi aldri trodd i FOLK OG LAND. Derfor står vi sterkt på dommens dag.

Derfor står Halvdan Koht sterkt. Vi hyller ham her. — Tross alt !!

I boken «FRÅ SKANSE TIL SKANSE», Tiden 1947, sier Koht sannheten om den av skjebnen selvforskyldt innhentede regjering 1940.

Det var ingen i den herskende klikk som skrev eller talte mer sant om tingene enn Koht. Han visste at det er historisk stupid å jule eller å dølgje selvom det kan gavne en stakkert stund. —

I århundreder har vitenskapsmenn og forfattere behandlet Ola nordmanns gymnastiske vridninger for å unngå å bli konfrontert med ubehagelige realiteter — med virkeligheten!

I denne akrobatikk er Ola blitt tildels veiledet av sine «samrøystes» vedtatte Vise Mænd. Som livsvarige parti- og levebrødspolitikere har man levet relativt arbeidsfritt og trygt på de offentlige kasser og alt det som ellers følger med jobben. . .

I flere år har disse våre kjære offentlige Mænd sett tiltyknende skyer over riket. De forstår at affærene ikke lengre kan hoppe og gå med

Koht var en mangfoldig herremann, men han var på sett og vis mere sannhetskjærlig enn sine kolleger.

dulmende søtsnakk med sikte på gjenvalg o. lign.

Tiden krever fremsynte, dristige og upopulære tiltak straks for å redde det vi kan kalle pasientens liv! Da disse herrer ikke er dumme — vil de — NB hvis de får tilsagn om å kunne leve videre med kassene — ha Norge inn i Fellesmarkedet! De nødvendige upopulære ordrer, direktiver og tiltak vil da komme utenfra og ikke senere herrenes sjanser til etter befaling å fortsette sin bestyrelse av det norske folk. Typen er f.eks. klassisk diagnostisert i Det lykkelige Valg av Nils Kjær, for ikke

å snakke om Ibsen, Kinck, Gustav Heiberg, Hamsun og flere.

Ikke slik med professor i historie Halvdan Koht! Som politiker kunne han være smålur iblant; og på grunn av eget forhold før, under og etter 9. april, var han nådeløs — stort sett — mot de i emigrant-statsråd utnevnte syndebukker, som opprinnelig var tenkt henrettet i et stort antall!

I «Frå skanse til skanse» skriver Koht således i navnerregisteret: «Quisling, Vidkun, landssvikar . . .»

For Koht som bl. a. var så (Forts. side 7)

G.K.:

Når massehetsen dreper

Alexander Lange og jeg har i vår artikkelserie befatet oss med overlagte drap m.m. som ble begått under okkupasjonen, uten rettslig undersøkelse eller påtale etterpå. Vi vil nå, i noen få artikler, komme inn på forhold etter «frigjøringen». Alle som mer eller mindre var implisert i «rettsoppjøret», vet at utskielene i 1945 i mange tilfeller resulterte i sykdom med døden til følge — døden som følge av fysisk og psykisk mishandel — psykisk press som medførte selvmord osv. Det er disse ting som skal behandles i denne og følgende artikler. Jeg skal forsøke å være så objektiv som råd er; noe som er vanskelig, svært vanskelig. Når jeg leser om hvordan «gode nordmenn» og «kvinner» før fram, er det ikke lett å føre en nøktern penn. —

Kommer en inn på ansvarsforholdet, er det bare i noen tilfeller vi kan peile inn bestemte personer. Hovedsakelig er det pøbel som var førende under eksessene, (den rekrutteres som kjent fra alle samfunnslag) og er makthaverne — Hydra — da å betrakte som de virkelige skyldige?

Forutsetningen var den inneksererte fundamentale begrepsforvirring. —

Den første jeg vil nevne, er direktør Enodd. Sommeren 1945 ble hans barn utsatt for en så djevelsk hets, at han i fortvilelsen drepte sin hustru, to barn og tok så livet av seg selv. Hans foreldre søkte døden, da de

hørte dette. Den massehetsen som drev disse seks inn i døden, og som var satt i scene av makthaverne, var utvilsomt den virkelige årsak. Dette var 6 ofre.

Fra «8. Mai» nr. 6, 1949, sakser jeg følgende fra artikkelen: «Sjikane»: «En eldre funksjonær fikk etter mange vanskeligheter komme tilbake til sitt arbeide. Gjennom mange år hadde han skjøttet sin stilling til alles tilfredshet. Men så kom den dag, da han måtte gå fra sin stilling for sin menings skyld. Han fikk sin dom og sonet denne. Dermed skulle alt være opp og avgjort. I følge makthavernes utsagn skulle han få komme tilbake til samfunnet og sitt arbeide.

Det tok tid før løftene ble innfridd, men en dag fikk han da komme tilbake. Stille og beskjeden tok han til. Han så lysere på livet, og hans glede var stor over at han atter kunne være istand til å livberge seg selv og sine. Men dette gikk ikke an, og forfølgelsen tok til igjen, og ble styggere for hver dag. Han klarte det ikke lenge. Han gikk, og kom ikke mer tilbake. Han hadde tatt sitt liv». Dette var hetsens 7. offer.

★

Så har vi generaldirektør Hildisch, som ble lagt i en altfor tidlig grav. Denne kjempe av en mann, og et enda større menneske, ble utsatt for en utrolig råskap, som fikk hans livsflamme til å slukne etter en ganske kort tid. Det var hetsens åttende offer.

Quisling og europeisk samling

Noen nødvendige kommentarer

Herr redaktør!

På bakgrunn av det standpunkt bladets redaksjon klart har gitt tilkjenne ved flere anledninger om uenighet i norsk tilslutning til E.F., synes jeg det er både realt og anstendig å gjøre så utførlig rede for Vidkun Quislings arbeide for en samling av Europa, som det ble gjort i bladets nr. 9. Imidlertid synes jeg nok det her trenges adskillige reser-vasjoner.

Saken er jo den at Quisling i en rekke taler under okkupasjonen kom nærmere inn på karakteren av den samling han tenkte seg og som jo opprinnelig, før annen verdenskrig, tok sikte på en germansk samling omkring aksene London—Berlin. Da utviklingen gjorde dette umulig, forsøkte han å gjøre det beste ut av det gjennom å arbeide for en samling omkring det germanske Tyskland. Men, hele tiden så han på Norge som noe av en hjørnestein i det Europa han

Mannen som ble dømt for å ha villet sikre Norge en viktig plass i en europeisk samling, for å «bevirke eller medvirke til, at Norge eller nogen Del af Riget bringes under fremmed Herredømme» som det het da det gjaldt Quisling og et EF.

tenkte seg. Og det kan det vel være all mulig grunn til å merke seg nå da man slenger til fattiglemmet Norge noen fiskeben og en melkeskvet fra Romaunionens bord.

Men, la meg gjengi noe av det Quisling sa:

«De må engang komme til fornuft disse mennesker, og forstå at denne innstillingen som de har, denne anglomani, den er komplett feilaktig. Den fører aldri frem og er grunnfalsk i hele sin innstilling. England som vi og de andre germanske folk søkte å komme til en forsoning med, har jo hatt en ulykkelig utvikling. — England ble liggende der som en blokk foran de germanske livs-linjene og, eftersom den jødiske innflytelse ble fremherskende, så ble England liggende der som et stengsel for hele den germanske utvikling og ble et stengsel også for Norges utvikling. Og Norge sank ned til så å si å bli et lydrike under England, en liten jolle som hang på slep etter den engelske skuten. Det var en utvikling som må brytes ved at germanerne bryter seg vei inn over England. — —»

«Europa tvinges til en samordning, men før sammenslutningen av Europa tvinger den germanske samordning seg frem. Det som nå holder på å skje er at de germanske folk finner hinannen. Det store som vil skje er at det norske folk skaper seg selv en nyordning, en ny stats- og samfunnsordning for sitt eget liv, som sikrer frihet og selvstendighet, og at det finner frem til et fritt og selvstendig forbund med de andre germanske folk. Det er dette som nå skal settes igjennom, og det er dette det norske folk nå må lære å forstå. Det som skjer i dette land

(Forts. side 8)

Vi kan ta fram den beryktede ålingen på Ilebu, i mai-dagene 1945. En dødssyk mann ble tvunget til å åle på maven over et felt av grov pukksten. Han døde som følge av dette. Det tiende offer.

★

Så har vi den norske englandsfrivillige som ble trakkert av en engelsk offiser til han slo vedkommende i gulvet. Nordmannen ble kjørt i engelsk fengsel og hadde ved frigjøringen fått tæring i fengselet. Den norske regjeringen la ikke to pinner i kors for å hjelpe ham. Den norske frivillige døde i 1947. Det tiende offer.

★

Hvem husker ikke frontkjemperen Kaare Richardsen, som døde i sykebrakke på Ullevål i 1953. Han ble påført tuberkulose på Ilebu; ble plassert på selle sammen med en allerede syk mann. Kaare Richardsen fikk sin død av dette. Det ellefte offer.

★

Så minnes vi Oskar Andreassen som ble knekket av «frigjøring» og «rettsoppgjør». Oskar døde i november, 1953. Må han hvile i fred! Dette var det tolvte offer.

★

Jeg gjør en liten avslutning her, synes at «porsjonen» kan klare seg. I følgende artikkel skal jeg komme inn på nye forhold. Noen kommentarer er ikke nødvendige.

Vennlig hilsen G.K.

Professor Looocks Quislingbok

(forts. fra side 1)

til å stille seg med brask og bram på Finnlands side og stå imøtekommende like overfor den engelsk-franske intervensjon. Det var, det visste jeg, akkurat det som ville føre til det som jeg på liv og død motarbeidet. For da ville Russland og Tyskland komme med en gang, og man ville nettopp få det som i Polen her, så meget mer som da ville Russland gå inn på Tysklands side.»

Det er jo rimelig at Quisling overfor sin tyske meningsfelle, partimannen Alfred Rosenberg, ga uttrykk for en slik frykt for Norges skjebne og forsåvidt kan vel Hewins ha rett i at det var under slike samtaler at tanken om i nødsfall å gjøre et statskup fra Quislings side mot den ulovlige regjering ble fremkastet og ble grepet med begjærighet av fantasien Rosenberg. Enten det så var Quisling selv eller Rosenberg som var den egentlige opphavsmann til denne fantastiske idé får da stå hen.

På den annen side synes det også klart at dette iallfall hos Quisling måtte fortone seg som noe rent subsidiært, dersom — hvis. Hans hovedtanke var jo å skape fred mellom England og Tyskland som grunnlag for et storgermansk forbund og en samling av Europa omkring det — altså den tids EF.

Rosenberg var formodentlig kjent med at admiral Raeder nær store bekymringer for utviklingen i Skandinavia. Han hadde fått meldinger som gav grunn til å frykte for en aksjon fra vestmaktens side i forbindelse med krigen mellom Sovjet og Finland med fare iallfall for avbrudd av malmtilførselen. Hitler på sin side hadde imidlertid hodet fullt av forberedelser til en vestoffensiv og hadde dessuten latt seg berolige av Ribbentrops UD (som igjen bygget på rapportene fra Bräuer) om at norsk nøytralitet var alvorlig ment. Og derfor dro da Rosenberg straks til Raeder med opplysninger om Quislings frykt for at Norge skulle bli trukket inn i krigen på vestmaktens side og tanken om i såfall å gjøre et statskup. Dette førte igjen til samtaler mellom Raeder og Quisling, som så ble tilkalt til Hitler.

Det hadde naturligvis vært Quislings håp allerede da han dro til Berlin, som følge av en henvendelse fra professor Aall, å komme i direkte kontakt med Hitler. Det var jo bare slik han kunne ha noe håp om å fremme sitt arbeide for fred mellom England og Tyskland, og og-

så å kunne øve noen innflytelse til fordel for Finland.

Hva der egentlig foregikk på dette (eller kanskje rettere disse) møter med Hitler er ikke, og vil vel neppe noensinne bli, helt klarlagt. Det later til at Hitler, som jo da var midt oppe i planer om å få en avgjørelse på vestfronten, straks avviste muligheten av for tiden å komme til en ordning med England, og det var da heller ikke det som interesserte admiral Raeder som hadde fått istand møtet mellom Hitler og Quisling. Raeder hadde naturligvis overfor Hitler understreket hva han også tidligere hadde sagt, at England truet den skandinaviske nøytralitet og at den norske regjering intet ville foreta seg mot en britisk invasjon, og presenterte nå Quisling som et viktig vitne i denne forbindelse. Og han nevnte naturligvis også Quislings (Rosenbergs) flyveidé om et kupforsøk.

At denne fremstilling synes å være noe nær den riktige fremgår også av Looocks bok, hvor det på side 169 bl. a. heter:

«— Hitler først hadde snakket i 20 minutter, og at han hadde erklært at han helst så at Skandinavia forble nøytralt, men at han ikke kunne tåle at «England kom til Narvik». Til dette hadde Quisling fremlagt et memorandum om «Nødvendigheten av et storgermansk forbund —»

Dette er som man ser helt i overensstemmelse med det Quisling senere hevdet i rettssaken mot ham. I denne forbindelse er det ellers grunn til å sette fingeren på den uomtvistelige kjennsgjerning at Quisling slett ikke behersket tysk synderlig godt og at det derfor vel kan ha oppstått visse misforståelser mellom partene. Det synes imidlertid også klart at tanken om et kup fra Quislings side hvis det var fare for at Norge ville bli utlevert til en britisk okkupasjon var fremme i diskusjonen og at Hitler ville vite hvorledes han hadde tenkt seg det. For Quisling måtte jo være klar over, sa han, at hvis Quisling grep makten ville England straks slå til. Til dette har vel da Quisling svart noe om at han i såfall ville tilkalle tysk hjelp og i den forbindelse overlate Tyskland noen støttepunkter (baser) på norsk jord.

Vi kan neppe tenke oss at Quisling for alvor har trodd på å kunne gjøre noe statskup med de ytterst få aktive tilhengere han hadde på det tidspunkt. Det var vel helst en tankelek, en fortvilet sø-

ken etter en utvei til å redde Norge fra å lide Polens skjebne. Og Hitler ga jo også klart uttrykk for at han fremdeles ønsket Skandinavia nøytralt, men at britiske nøytralitetskremler straks ville bli møtt med energiske tyske mottiltak.

Tanken om et slikt kup ble imidlertid i første omgang ikke avvist av Hitler, som da forøvrig ikke hadde noe kjennskap til Nasjonal Samlings virkelige styrke — eller skal vi kanskje heller si svakhet. Han erklærte seg tvertimot villig til å etterkomme en eventuell anmodning fra en ny Quisling-regjering om militær hjelp mot britisk inngripen.

Og med dette løfte dro da Quisling tilbake til Norge for å gruble videre over det fantastiske kupforsøk han hadde latt seg forlede til å antyde. Det er visst helt åpenbart at det ble med grublingen, men like klart er det at Scheidt og Hagelin tok det hele mere alvorlig og i den forbindelse brukte og misbrukte Quislings navn. Quisling var forøvrig i tiden fremover alvorlig syk og ute av stand til å kunne foreta seg noe.

Det Scheidt skal ha rapportert (se side 172), antagelig ved nyttårstid 1939—40, er åpenbart tøv eftersom det ikke er mulig å oppspore en eneste NS-mann fra dengang som kjenner noe som helst til det — og vi har selv snakket med de fleste om det. La oss gi ordet til Looocks bok:

«Videre rapporterte Scheidt at Quisling var iferd med «å plukke et tilsvarende antall pålitelige menn fra sin kampformasjon som kom på tale for en overraskelsesaksjon». Her hadde Konrad Sundlo, regimentskommandanten i Narvik, truffet alle forberedelser og han ventet nå bare på at Quisling ga ordre til å sette igang(!) Scheidt hadde måttet be Quisling om «å berolige Sundlo fordi en aksjon fra hans side bare kom på tale når de tyske myndigheter fant øyeblikket for overraskelsen for gitt.» Scheidt var altså innstilt på kup.»

Imidlertid fant Hitler raskt ut av hele kupaffæren, som vel var blitt pådyttet Quisling av Rosenberg og Scheidt, med samt eventuelt Hagelin, var noe tøv. Looock (side 172):

«Rosenberg måtte akseptere både at den dilletantiske kupplan bortfalt — — —»

men:

«Hitler anså det nødvendig å opprettholde kontakten med Quisling. Scheidt skulle fortsatt fungere som kontaktperson — — —»

Og Scheidt var tydeligvis ikke blitt underrettet om at kupplanen var bortfalt:

«Scheidt var ikke blitt underrettet om forandringen i synet på kupplanen. Så sent som i begynnelsen av februar trodde han at han var installert i Oslo som «anume for hele aksjonen». Også Quisling trodde at kuppet fortsatt var utgangspunktet for planleggingen i Tyskland.»

Dette kan jo ikke bety noe annet enn at det fra Quislings side slett ikke var tale om å medvirke til noen tysk okkupasjon av Norge. Det som foresvevet ham — uten at han dog foretok seg noe som helst for å forberede det — var å gjøre et kupforsøk når og hvis det ble åpenbart at det forestod en britisk aksjon mot Norge med stilltiende samtykke fra den ulovlige regjering. Og at det da også ble nødvendig å påkalle hjelp fra den annen part i storkrigen var han naturligvis klar over. Likeså at Hitler hadde lovet slik hjelp.

Noe ut over dette hverken planla Quisling eller fikk vite. Det er helt klart at han ble holdt utenfor tyske planlegginger om en aksjon mot Norge uten forbindelse med britisk fullbyrdet aksjon og et quislingkup. Som alle andre så han naturligvis at situasjonen for Norge tilspisset seg, ja, som den dyktige generalstabsoffiser han var så han det vel klarere enn de fleste. Men fremdeles gjorde han ingen forberedelser til noe kup. Han satt der avventende. Først 8. april i forbindelse med den britiske aksjon mot Norge (mineleggingen m.v.) ble han vel klar over at nå bar det løs. Kanskje han da faktisk ble grepet av en slags panikk over at han faktisk var ute av stand til å sette igang noe kup fordi han manglet både en virkelig plan og folk til å sette den ut i livet. Og slik møtte han da 9. april og hendelsene da og satte, forøvrig etter direkte tilskyndelse fra Scheidt og Hagelin, igang sitt ublodige kup etter at det allerede hadde funnet sted både en britisk og en tysk aksjon.

Vi skal ikke her komme inn på det moralsk forkastelige eller moralsk berettigede i Quislings lek med kupplaner, en lek som det jo faktisk ikke kom annet ut av enn den overilte regjeringdannelse om kvelden 9. april, en affære så uforberedt at han ikke engang hadde overveiet hvem som skulle være med i regjeringen (noe som resulterte i at ikke engang halvparten av dem han tilslutt festet seg ved overhodet befant seg innen rekkevidde!). Bare det burde jo være bevis godt nok for at

det hele kom like overraskende på Quisling som på alle andre.

Under enhver omstendighet har ikke de pro-britiske trådtrekkere i og utenfor Nygaardsvoldregjeringen noen grunn til å beskyldes Quisling for landsforræderi i denne forbindelse. Og vel knapt for vanlig høyforræderi. For situasjonen var jo den at Quisling og hans meningsfeller så på og hevdet offentlig at både stortinget og den regjering som var utgått fra Stortingsflertallet ikke var lovlige, folkevalgte organer, men usurpatører som hadde tilrevet seg makten ved i strid med Grunnloven å forlenge sin funksjonstid ut over det folket i valg hadde fastsatt. Denne ulovlige regjering drev så i hemmelighet et maskepi med den ene part i storkrigen (England) som direkte satte Norge i den ytterste fare fordi det ville utløse mottiltak fra tysk og fra russisk side slik at Norge kom til å dele Polens skjebne. Dette måtte for Quisling og hans meningsfeller fortone seg som landsforræderi.

Var det da på den annen side noe moralsk forkastelig, enn si landsforrædersk, i å planlegge å styrte disse ulovlige myndigheter som satte landet i fare? Og var det mere landsforrædersk å søke støtte i Tyskland enn i England?

Men slike overveielser ligger naturligvis den besynderlige tysker Looock fra det meget fri universitet i Vest-Berlin fjernt. Han taler med seierherrenes røst og kjenner bare deres argumenter. Og han ser på Quisling med skodvinøyne og attpå til forsynt med venstreradikale skylapper.

(Fortsettes)

MATFISK TILBYS

Ferskfisk, Torsk iset pr. kg kr.	2,90
Ditto saltet	5,—
Fersk Torskefilet med skinn	6,—
Ditto saltet	10,—
Rogn fersk	3,—
Ditto sukkersaltet for kaviar	4,—
Torskjetunger, ferske	3,—
Ditto saltet	4,50
Torskehoder, kjaker fersk	1,50
Ditto saltet	2,—
Sunmager av Torsk saltet	3,—
Tørfisktorsk til lutfisk	10,—

Alle priser inkl. emballasje fob. pluss moms

Skriv eller ring

GOTFRED ANGELSEN
8363 Tangstad i Lofoten
Telefon 2109 d.

Halvdan Koht fryktet..

(Forts. fra side 5)

sørgelig implisert i 9. april og landsflukten at det i en normal stat kunne ha stått om meget alvorlige «åtgjerd» mot ham, er dette dobbelt trist. I eget ærend lar forfatteren her det politiske hat gå over opplyttelsen...

Men nu bevises satsen om utenriksminister Kohts sannhetskjerlighet. Etter at han i ovennevnte bok i innledninger har forklart at han dag og natt måtte balansere på line mellom de krigførende, med angst for at Norge skulle bli dratt inn i krigen, og etterat han har forklart at han var klar over at tyskerne følte seg mest tjent med at Norge ble holdt utenfor krigen — skriver utenriksministeren på side 8—9:

— «Fåren for oss låg i det stendige presset fra dei allierte vestmaktene som kunne drive den tyske regjeringa til væpna mottiltak mot oss.

Frå fyrsten pressa dei på med å få allslags økonomiske føremoner. Til slutt (frå desember 1939) freista dei på alle måter beint fram lokke eller truge oss til å gå med dem i krigen. Eg ville ikkje på noko vilkår koma i ufred med dem, og eg freista stendig få dem til å skjønna at dei ingen vinning ville ha av å få oss inn i krigen. »

«Samstundes måtte eg mana og masa på tyskane at ikkje dei skulle la seg provosere av dei fransk-britiske tiltaka til krigs-uttak mot oss som berre ville bli til skade for dem sjølv. På den måten måtte eg stendig stå i forsvar til to sider. Det var ei spaning og nerveslit som aldri gav fred.» —

Det virker underlig at ikke utenriksministeren brukte adgangen i hærordningen, at han skulle varsle de militære myndigheter at aspektene var slik at det militære forsvar måtte effektiviseres. Dette var jo som kjent vår ynkkelige hærordnings absolutte forutsetning.

Koht fortsetter:

«Så kom krisa den 8. april. Eg var som vanleg tidleg oppe om morgonen, eg brukte kvar dag å stå opp kl. 6.15. Men før eg hadde klædd meg den dagen, kom det ein mann frå Utanriksdepartementet ut til heimen min på Fornebu og hadde med seg den meldinga som den britiske og den franske sendemannen hadde komi i departementet med, om at den britiske regjeringa hadde lagt ut miner i norsk farvatn så tyske malmskip ikkje skulle slippe fram der.»

Så kommer Koht sann og sentral:

«Dermed var det tiltaket gjort som måtte egge tyskane til mottiltak, — om det da ikkje kunne lukkas for oss å avvende slike mot-tiltak med kraftige rådgjerd på vår side. Det var dette siste eg straks sette alle tankane og evnene mine inn på.»

— Dette var åpenbart for sent. I mange år var det av små partipolitikere uten riksfornemmelse famlet og fomlet med vitale spørsmål. Kriminelt var således at en alminnelig mobilisering uteble! Riksrett over regjeringen ble annullert da det hadde kunnet umuliggjøre det av misdæderne planlagte «rettsoppgjør».

Koht frykter at folks dom over regjeringen blir: «RØMMING OG SVIK»

Ingen skal med rette kunne si at ikke daværende utenriksminister Koht ser hva han har vært med på! Historieprofessoren vet nemlig at det er med store mellomrom at den historiske sannhet stikker hodet opp over sørpa og Skoddeskrivningen. Men han vet at sannheten kan ikke dølgjes all tid. Koht vil tross sine for Norge fatale bommerter stå som den flinke gromgutt, når svindelen blir avdekket i betryggende avstand fra justismordene...

Hør her på side 101 og videre:

— «Regjeringa hadde vedteki at vi skulle gå på land i Mosjøen. Men i grunnen var vi slett ikke trygge på at vi fekk viljen vår. Vi kjente det som vi var valdgjevne til engelskmennene.»

Hvis Norge var en suveren og krigførende stat dengang — er jo dette en fantastisk bemerkning av utenriksministeren...

Men det blir verre siden: Koht forteller om dette dilemma: hvor skal regjeringen gjøre av seg! Den britiske minister, Sir Cecil Dormer, som fungerte som en slags guvernante for regjeringen Nygaardsvold, mente at man burde komme seg til Tromsø og «sia synte Ljungberg meg eit telegram frå kong George til kong Haakon om at dei britiske offiserane kunne gje greie på kvifor det var naudsynt å «gje opp Trondheim.» Dette siste ordlaget gav meg den fyrste mistanken om at det var ikkje berre Gudbrandsdalen og Romsdalen som var oppgjevne, men heile planen om å ta at Trondheim.

Og eg vart — såleis skreiv eg i dagboka mi — «så full av sorg og harme fordi dei no ville ha den norske regjeringa så langt bort som berre mogleg, så eg kjende gråten inni brystet.»

«Koss eg i den stunda tenkte om dei nye planane, kjem fram i det som eg no-terte same dagen at eg sa:

Eg sa til Dormer at for det norske folket ville alt dette kjennas som røming og svik, (uthevet her) det kom til å heite at regjeringa ville la folket lide, men søke trygd for seg sjølv. Eg sa at vi miste det moralske grunnlaget for striden vår, og no etter vi hadde mist mest heile den norske hæren, hadde vi ikkje råd til slikt eit moralsk nederlag. Eg sa at eg meinte det var eit stort misgrep at det vart laga såleis at regjeringa måtte røme ifrå Molde, og misgrepet ville bli enda verre om vi rømte så langt nord som til Tromsø.»

Så kommer utenriksminister Koht til regjeringens britiske leder i de dager, minister Sir Cecil Dormer, som dro regjeringen Nygaardsvold som Storbritannias sauer etter seg i nesering:

— «Eg nytta så sterke ord så eg såg Dormer kjente seg personleg krenkt, og eg bad han om årsaking. Men eg sa at eg som nordmann måtte kjenne mykje sterkere nederlaget i røminga enn han kunne forstå, og da han heldt fast på at vi måtte heilt nord til Tromsø, sprang eg ifrå han med orda:

«De drep oss!»

— «Statsrådet vart set kl. 13.30. Der heldt Kongen eit langt innlegg mot Mosjøen og for Tromsø. Bl. a. sa han at kapteinen på «Glasgow» hadde ordre av regjeringa si til å føre oss til ein trygg stad; kapteinen rekna ikkje Vefsen for trygt, og difor ville han nekte å føre oss dit.»

At det nå ikke var tale om norske militære planer for forsvar, eller iallfall ikke norsk motstand, støttet av Regjeringen — avslører utenriksministeren på side 103:

— «Nygaardsvold la vekt på at vi ikkje hadde greie på dei engelske krigsplanane, og difor var det best at vi førebels tok til Tromsø, så kunne vi sia koma lenger sør, om det synte seg at dei allierte (uthevet her), ville gjera alvor av å ta Trondheim.»

Den er god!

Koht fortsetter: «For min part meinte eg at nett av di at vi ikkje visste kva planar dei allierte hadde for krigen, var det viktig at vi heldt oss så nær krigsskodeplassen som råd var.»

Dette selvsagte, riktige standpunkt for en krigsdeltagende, norsk regjering ble forlatt:

— «Vi heldt ei røsting i Regjeringa åleine. Der var

det no 6 røster for Tromsø, 5 for Rana. Det kan vel ikkje gjera noko å nemne kven som var i fleirtalet og kven som var i mindretalet. Dei fem som røsta for Rana var Torp, Wold, Frihagen, Ljungberg og eg. Dei som var for Tromsø var Nygaardsvold, Lie, Ystgaard, Støstad, Hindahl og Sven Nielsen.» —

Så gjelder det å legge flukten ut på beste måte for folket:

«Og eg trur no kapteinen på «Glasgow» ville ha ført oss til Tromsø anten vi så ville eller ikkje. Det sinnsopprøret eg var i etter røminga fra Molde, la seg fort etter fyrst avgjerda var teken.»

Og så kommer tanken på selvforsvar og politisk agitasjon:

«Og tankane mine samla seg om kva vi måtte gjera, så ikkje denne røminga skulle gjera oss altfor stor skade i norsk folketanke.»

Tok ikke de allierte Trondheim tilbake kunne regjeringen likeså godt slutte «fred med tyskane»

De allierte dølget alle planer. Altså intet militært samarbeid med regjeringen.

Koht side 104: — «Lie hadde haldi sterkt fram at ei føresetning for flytning til Tromsø måtte vera at vi fekk sterkt luftvern der, og Ljungberg og eg tok no dette opp med Dormer, så han straks sendte telegram om det til London.»

«Dessuten vart det avtala at Ljungberg og eg skulle med kryssaren over til England. Fyrst og fremst skulle vi der freiste få greie på dei engelske krigsplanane; det hadde vori så vondt for oss under heile krigsførsla i Noreg at alle vedtak og planer som dei allierte gjorde vart haldne så løynt for oss.» (Uthevet her.)

«Og så skulle vi krevja aktiv framgang mot Trondheim; for vi meinte at ville ikkje dei allierte setta kraft på å ta att Trondheim, så var krigen tapt for oss, og meir enn ein av oss sa i det vanmodet som da fylte oss, at i det tilfellet kunne vi likeså gjerne gjera fred med tyskane.» (Uthevet her)

«Ei regjering på røming, utan styringsmakt, utan hær-makt»

— «Vi kjente oss fatige og einslege, Ljungberg og eg, da vi stod aleine etter på «Glasgow». Den oppgåva som var lagt på oss, syntes så altfor stor. Vi skulle ut og søke hjelp og frelse for Noreg, og kva representerte så vi?

«Ei regjering på røming, utan styringsmakt, utan hær-makt. Om ho kunne halde seg ei stund langt nordpå,

kunne det gje ho ei von om å vinne att landet? Vi hadde samla vonene våre om å ta att Trondheim, og det var noko av det siste Nygaardsvold sa til oss før vi skildes, at gav dei allierte opp striden for Trondheim, så hadde vi berre to ting å velja imellom:

anten måtte vi gje opp heile striden vår og gjera forlik med Tyskland (men det ville vi vel snauvt få) eller så fekk vi røma landet og berre halde oppe ei namn-regjering utanlands.» —

Dette siste ble jo løsnings.

Mange av regjeringens følgesvenner vendte tilbake til Norge

Vi har ikke sett at skoddeskriverne har gjengitt nedestående:

På side 174: — «Det var mange av dem som var med regjeringa til Tromsø, som meinte dei kunne gjera betre nytte for seg med å bli verandere i Noreg enn med å fylgje med til England, og dei tok da vegen over Sverige til Oslo. I regjeringa drøfte vi for fullt alvor om ikkje Terje Wold burde bli etter og bli utnevnt til fylkesmann for Troms fylke, han var sjølv huga på det, og some av oss tenkte seg at det kunne vera nyttig.» —

SLUTTEN

Side 182: — «Vi stemnte vest-etter — bort frå Noreg. Men kringkastinga frå Noreg fylgde med oss. Om ettermiddagen 9. juni kom ho brått med kunngjeringa frå Konge og Regjering om bortflytninga frå Noreg. Det var mi eiga røst som bar ho fram, og det kjentes som at eg forkynte dødsdomen over meg sjølv. I samanheng med det fylgde meldinga frå general Ruge om at alle krigstiltak skulle slutte kl. 24 og forhandling med tyskane skulle ta til. Det var nederlaget som vart fastlegi og kunngjort.»

Det er tappert av Halvdan Koht å skrive disse for ham og regjeringen ubehagelige sannheter som vi — delvis — har gjengitt overfor. —

Historikeren og Statsmannen Koht skiller seg her — tross alt — ut fra dem som driver sin «historieskrivning» til fortrenghet for klare fakta i samtiden! Professor og utenriksminister Koht behandler som man har sett fortrenghet realiteter i FRÅ SKANSE TIL SKANSE overveiende på en slik måte at bokens sentrale anførsler må søkes tiet ihjel. —

A.L.

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.

Telefon 33 49 00

Quisling og EF —

(Forts. fra side 5)

er så umåtelig viktig fordi vi er en av de store hjørnesteinene i dette nye fremtidsbilde. Vi er hovedhjørnestein i det store germanske sambandet som nå holder på å utvikle seg. — —»
(24. juni 1940)

«Vi vet alle sammen at er det noe område hvor vi har vært i overensstemmelse med oss selv, med det dypeste og innerste i oss, hvor vi i sannhet har funnet oss selv, og oss selv i sannheten, så er det her i kampen for Norge og for et germansk samarbeide.

Hørte vi ikke blodets røst, når våre store nasjonale diktere og seere Bjørnson og Ibsen også tok til orde for nordisk og germansk samarbeide?

Hvor brente ikke våre hjerter i oss når vi erkjente at vårt norske folk ikke står alene i verden, men at vi er medlem av en stor folkefamilie som representerer den mest verdifulle av alle jordens raser, den germansk-nordiske rase som har vært og er den viktigste bærer av verdenssivilisasjonen?

Selv pekte vi lenge før den store krise ble utløst, i klar erkjennelse av forholdene på den nordiske tanke som veien til nasjonal fornyelse og til å unngå den kommende vrede.

I dyp og hellig overbevisning om betydningen herav for mitt folk og for den alminnelige fremtidige utvikling, skrev jeg for min del allerede i 1930, på grunnlag av betraktninger over forholdene i Russland, som jeg kjente av 12 års erfaring, en hel bok med en inntrengende appell om å gjenreise den nordiske ånd og det nordiske blod i storgermansk samarbeide. Dette var den eneste vei til nasjonal nyreisning og til å sikre freden. En sammenfatning av nasjonalisme og sosialisme var ikke nok. Den nasjonale sosialisme måtte forenes med den germanske rasetanken til en politisk-religiøs bevegelse.»
(1. februar 1941)

Stemmer så dette konsept for en europeisk samling med utgangspunkt i et storgermansk samarbeide med dagens Romaunion? Er det idag tale om en politisk-religiøs bevegelse, slik Quisling uttrykker det her, eller om en ren materialistisk samling av Europa under stor kapitalens ledelse?

Må vi ikke her bygge langsomt og først få en samling av det egentlige Norden, noe forøvrig FOLK OG LAND lenge har arbeidet for?

Man må ikke la seg forvirre av det rent vtre skall i Romaunionen som vel kan minne svakt om Quislings visjoner.
E.N.

DET ER RØRENDE

å se hvorledes Høyre og Arbeiderpartiet tenker i takt for tiden, forsåvidt har den felles kjærlighet til Romaunionen gjort underverker. Striden omkring norsk medlemskap har også gjort tilhengerne ytterst oppfinnsomme. Etter å ha monopolisert opplysningsvirksomheten, etter å ha satt UD's embetsmenn isving som agita-

torer for EF, og etter å ha hindret enhver offentlig oppklaring av de høyst besynderlige differanser mellom det den norske oversettelsen sier om jordbruksavtalen og det som står i utlandets versjoner, lager man nå stort oppstyr i Stortinget over at Hallvard Eika har forsøkt å bringe på det rene hva avtalen egentlig går ut på ved henvendelse til det franske

landbruksdepartement. Særlig aggressiv var Arbeiderpartiets proletar-surrogat Guttorm Hansen, som endog tok ibrusk britenes syn på rett og urett ved å sitere «Rett eller galt — my country». Det måtte være den etiske regel for alle stortingsmenn, sa han. Og «my country» var selvsagt Arbeiderpartiets og Høyres! Det man forøvrig vil avhende til Romaunionen! En annen Arbeiderpartimann var «sjokkert» og talte om «pokerspill» med norske interesser. Og Høyres Kåre Willoch fant det på sin side «mot både nasjonal og internasjonal god tone å søke støtte hos andre regjeringer i kampen mot sin egen regjering.» Stort bedre kan vel ikke saken settes på hodet! For det var vel konkrete opplysninger og ikke «hjelp» Eika søkte.

★

OPPSTYRET VAR VEL ELLERS

bare beregnet på galleriet, for både Guttorm Hansen og Willoch vet naturligvis meget godt at de andre land i Romaunionen nå setter alt inn på å innfange Norge også slik at man kan få hånd om oljen og fisken. Så de vil nok ikke hjelpe Eika eller andre mot Høyre og Arbeiderpartiet. Enten svarer de ikke eller så får man også der omgående og unnvikende svar. De slår nok ikke trumfen med en annen versjon i bordet før fuglen er fanget.

*

DEN IHERDIGE UNDERSTØTTER

av samfundssoppløsningen i Norge, DAGBLADET, fortsetter sitt felttog mot politikerne og alle autoriteter og forherliger ungdommelig vold og vrøvl. Rystet beretter det således om en plaget lærer ved en skole som tilslutt forsvarte seg som best han kunne mot en 14-årig pøbelgutt. Herunder slo gutten skulderen i veggen, hvorefter han fluksens gikk til anmeldelse av læreren. Her i landet kan nemlig elevene fritt og ustraffet og tydeligvis med full tilslutning fra DAGBLADET gå voldelig løs på lærere, men disse må naturligvis bare la det skje og ikke forsvare seg. At noen vil bli lærere i dette pøbelland! Her var da DAGBLADET så å si på hjemmebane, men litt vanskeligere var det å ta standpunkt til det som hendte i Bergen, hvor en flokk ungdommer invaderte ordførerens kontor og nek-

tet å fjerne seg, hvorefter ordføreren ga ordre om å fjerne dem med makt. Og så ble det naturligvis stort skrik om «politibrutalitet» igjen. DAGBLADET skrek imidlertid litt forsiktigere ved denne anledning eftersom ordføreren ingen annen var enn Venstres ikke ukjente Ole Myrvoll!

*

NY OPPVIGLER TIL NORGE

DAGBLADET beretter om en «ung østerriker» som har søkt «politisk asyl» i Norge. Det viser seg at det dreier seg om en venstredradikal (medlem av organisasjonen Spartakus!) som altså vil ha slikt «asyl» for, som det heter i bladet «å protestere mot den tiltakende voldsbølge fra nyfascistiske kretser i sitt hjemland.» Og i asylet Norge har da dette medlem av den kommunistiske Spartakusorganisasjon opprettet kontakter for sin organisasjon «til de radikale ungdomsorganisasjonene fra Unge Venstre til Kommunistisk Ungdom» og «disse organisasjonene vil også stå som garantister for redaktør Wilhelm Stelzhammer når han søker om politisk asyl.» Det får en si var noe til «garantister»! Men altså, først Røde Rudi, nå spartakisten Stelzhammer. Hva eller hvem blir den neste til å hjemseke dette blåøyete land?

*

MUSSOLINIS PASS FRA 1922

ble nylig solgt på en auksjon i Roma. En ukjent kjøper sikret seg det for den nette sum av 215.000 kroner.

*

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser 1972:

Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 35,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo

For ungdommen - -

(Forts. fra side 4)

skjellig bakgrunn, henviser de vanligvis til en etnologisk forbindelse framfor en raseforbindelse.

Sett ut fra et rasesynspunkt er det en enorm forskjell om f. eks. en person er av ren irsk, norsk og polsk avstamning, og derfor arisk, eller om han er av tysk og liberiansk herkomst og derfor mulatt.

Vår rasearv

Før vårt folk kan finne ny fremgang, må det først og fremst oppdage sin virkelige identitet — sin ariske raseidentitet. Sammen med anerkjennelsen av en felles skjebne vil dette besørge grunnlaget for en ny solidaritet.

Hvite amerikanere må få forståelse av at de er en del av en fremragende rase, som er unik på denne jord. Denne kulturskapende rase har utmerket seg på alle områder av menneskelig ytelse. Denne rase har skjenket verden vitenskapsmenn som Archimedes, Galilei, Newton og Kopernikus; filosofer som Platon, Heraklit og Nietzsche; de litterære mesterverk til Homer, Shakespeare og Goethe; musikken til Bach, Beethoven, Mozart og Wagner; maleriene til de hollandske og flamske mestre; den utsøkte stilen på de romanske og gotiske domkirker; billedhuggerarbeidet til Michelangelo og Rodin; oppfinnere som Wright og Edison; de teknologiske bedrifter til Goddard og von Braun; og navigasjonsdådene til Eriksson, Columbus, Magellan, Cook og Lindbergh.

Ved å anerkjenne sin ariske herkomst, må Amerika

også innse sin rolle som den moderne verdens forkjemper for den rase- og kulturarv, som skriver seg fra de mest fjerne forhistoriske tider i Nord-Europa, og som verdsetter den høye kultur i såvel Hellas og Rom som i vår egen vestlige verden.

Amerika som nasjon holder fremdeles på å bli skapt. Amerika har fremdeles igjen å oppnå sann nasjonalfølelse.

I begynnelsen omfattet Amerika en angelsaksisk befolkning som var meget homogen sett ut fra et etnologisk, kulturelt, religiøst og rasemessig synspunkt. Landet inneholdt alle de bestanddeler som var nødvendige for en rask utvikling av nasjonalfølelsen.

Denne utviklingen ble imidlertid hemmet av en blodig borgerkrig sammen med tilsynekomsten av en dominerende liberal moral. Ikke bare ble den originale etnologiske utvikling i Amerika vesentlig begrenset, men mer betydningsfullt var det at landets ariske rasekarakter ble alvorlig underminert. Resultatet av dette er at ingen virkelig skikkelse med nasjonale følelser noensinne har hatt anledning til å bli utviklet.

Den såkalte amerikanske drøm som skildrer Amerika, som en stor klump med fast eiendom, som en spesiell form for styre, eller som en anledning til raskt å bli velstående, er en forestilling, som bare kunne bli aktuell i et uformet samfunn.

Det er den liberal-materialistiske tanke og det gamle jødiske system som landet understøtter, og som sakte men sikkert knuser Amerika og dets framtid. Amerika's eksistens og skjebne er u-nektelig forbundet med det hvite folk som skapte det. Hvis folket går til grunne, vil dette landet gå til grunne.

(Fortsettes)

Norsk samhold! — Norge for nordmenn!

NASJONAL UNGDOMSFYLKING, Boks 5331 — Majorstua, Oslo 3